

REGÉLO.

Pesten vasárnap augusztus 16^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évenyedeként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Utazás a' simploni országuton, borromei szigetek felé, a' Lago Maggior-én.

„Ott ama kékelő hegyek völgyében fekszik a' képleti tündéri kert, az én vágyom tanyája, kellemteljes tiszta egével, narancsfűszerezte légével! O ragadatok magafokkal ti lengedező, ti életadó szellők! — Siessünk barátim eme bájoló édenbe!”

„No, no, signore, ecco la neve! — Non avete paura? — C'è gran periglio!” (Nem, nem! Nem látja ön a' havat? Nem fél ön? igen veszedelmes!) — „Oh je suis au desespoir!” válaszolá egy olasz Eccelenza, az én, és más két fiatal szeszélyes német utitársom kaulauza, ki a' szükségben, a' schweiczi legveszélyesb utakon, néhány francia szót tanult utánózni, 's jelenleg az olasznak vele született félénkségére igen helyesen tudá alkalmazni.

A' simploni országut, mellyen holnapi napon valánk utazandók, nem volt magában minden veszély nélküli. Ámbár september eleje vala, még is az egész wallisi völgy hóval volt borítva; mi különben gyéren szokott october közepe előtt történni. — Könnyőreleteségre gerjesztőleg nézdeltek zöld szemeikkel a' hó alól minket a' falevelek és a' gyengéd kerti virágok; még maga a' 6 óra előtt élénken zöldelő pázsit is fehér fátyollal vala bevonva, 's úgy tet-szett, mintha a' téli hidegségű elem egy pár perc alatt az egész természet élénkségét előlte volna.

Innét képzelni lehet, milly magasan feküdt magán a' simploni országuton a' hó; mi előtt azonban a' tisztelt olvasót e' nehéz ut-ra vezetném, legyen szabad a' világnak e' 8-dik csudájáról néhány szót fölhoznom. — A' simploni országut vala első, melly Schweiczból a' havasokon keresztül olasz országba vezetőleg legterhesebb szekerekkel is utazható alakban készült; és e' helyes terv Napoleon agyszüleménye volt. 1801-dik évben kezdetett-el, és már 1805-dik őszön készen állott. — 14 órányi távulra vezet ez út a' 6174 láb

magas Simplonon, mely a' havasok sorába tartozik, és a' Mont-blanc-tól Gotthard felé terjed-el, egyszersmind olasz ország és Schweicz közt határt szabván. Fejszédítő mélységeken épült hidaikon, melyek alatt a' rohanó viz zsidaja zörgedez, és olly kőszirtéken, melyek több 100 lépésnyire kivájkák, a' rajtok tört nyílás által szolgáltatják a' szükséges világosságot, vonul-el; és még is mindenütt 25 lábnyi széles; 's hogy terhelte szekerekkel is járható legyen, csak minden 30 lábnyira emelkedik: — de 14,000,000 frankba is került ám ezen utnak készítése.

Hat ló alig birta czepegni a' kocsit a' csapás nélküli hóhalmokon, melyek annál inkább növekedtek, minél jobban közelítünk a' simploni jégsucshoz, mit a' még nagyobbodó szélvész is kellemetlenebbé tett. A' hóval és lezuhant fenyő-szálak által egészen fedett veszélyteljes uton olly közel érünk néha a' tátongó mélység széléhez, hogy egy kisebb taszítás is elegendő lett vala az orcus fenekére süllyeszthetésre.

Alig menekvénk e' veszélyből, szerencsénkre a' kőszikla áttört — úgy nevezett galleria — részeinek őrködése mellett, mint több álgyűsítés-okozta dördülés, hirdeté a' rémitő hórohanást, melynek hallatára dobogva kérdé a' kebelbe rejtezett szív: „hah! milly halál nemére vagyunk még kárhozhatva?” — És még is az idő és természetnek mind annyi borzalmai mellett szívesen pillantának szemünk e' változékony képekre, és bámuló figyelemmel nyugvának az anyatermészet szomorú játékán, melynek valódi szerepeit csak a' schweiczi bércek varázsolhatják. — A' Titánok kezei által ide hengerített tömérdek kőhalmok között, melyeknek csucsaít a' fenyők bokréta gyanánt ékesíték, hidak vezetnek egyik mélységből másikba; 's mind ezek fölött a' Gletscher, Fletschhorn, és Monte Leone őszbeborult koponyái egészen a' föllegekig emelkedett méltósággal! — Csak a' mi Olaszunk volt az, ki némi csüggedtséggel pillanta gyérebben ki a' természetnek eme rendkívüli csudás óriási művére; és olyankor ujult félenkséggel gugorodott a' kocsinak egyik szögébe, szüntelen pörgetvén a' szent atya kezei által ihletett olvasót, e' közben nehézkes fohászok közt mormogá e' kövvelkező szavakat, melyeket mi rimekbe szedünk:

„O tanti affari e' sospiri in uno giorno! quanti in tutta mia vita non mi ricordo!” (Ennyi aggságot és fohsázt egy nap alatt, mennyire egész éltém folytatában nem emlékszem.)

A' simploni országot fő pontján fuvó metsző hideg szél minket, nyári madarakat, fészünkben összéb szorulásra késztetett ugyan, de egy orányira lemenet szárnyai alá fogadott Simpelen falva, hol egy jól fűtött kályha fölmelegíté hidegtől dermedt tagjainkat.

Alig haladánk innét egy órányira mélyebben olasz országba, elenyészett a' hó, melly különben a' schweiczi részen 8 óra hosszúig is nehezíté vala utunkat; szelidebb szellő lenge-körül minket, és a' sardiniai Domo d' Ossola nevű városkában már meleg nyarat értünk.

O milly jótékonyan hatott érzékinkre a' holtnak vélt természetnek eme rögtöni változata, ezen új élet a' halottak országából, a' feredhetés a' tengerben, eme megmelegültt lég, nem egyedül testileg, hanem lelkileg is boldog itt lételt okozó! — És éppen e' havasokon tett út bir ama varázs erővel, melly olasz országnak dicséretére mindannyi ihlett csudálókat fakasztott. De olasz országnak csak felső részét találom is ám e' tulságos magasztalásokra érdemesnek; midőn közép olasz ország az ő kopár hegyei és kiállhatlan hévsege miatt a' benn szülöttek tanyája maradhat.

Közel Domo d' Ossolához van egy igen nevezetes márványbánya, mellyből a' milanoi fő templom ékesítésére is vétettek a' fehér márvány-lapok; éppen akkor foglalatostkodtak benne egy derék romai épülethez oszlopokat és kőgerendákat készitendők.

Csak 6 órányi távra van e' helytől ama gyönyörű Lago Maggiore nevű tó, mellynek nagyobb része lombard-velencei tulajdonú, és a' sardiniai királysághoz csak csekélysege tartozó. Tekervényesen ömlik-el számos öblökkel 15—16 órányira Magadino-tól Sesto-ig. Legszelesebb része 2 1/2 órányi, mélysége pedig Isola bella-nál 1800 lábnyi. — A' folyók közt, mellyek bele ömlenek, legszembetünőbb a' Tessino. A' bor, mellyet martjain természetnek, igen becses. — 1826-dik évtől gőzösön is hajókáznak rajta. Mi azonban az egész tavat említésre méltóvá teszi, azok a' méltandicsértt borromei szigetek, mellyeknek párkányait hullámaival mosogatja a' víztükör. A' látást leginkább érdemlik Isola Madre és Isola bella. A' hatalmas borromei családnak tulajdonai voltak ezek, mellynek századok előtt Lago maggiore-n gazdag birtokai valának. — 1671-dik évig csak pusztá kősziklák látszóttak itt, midőn Vitaliano Borromeo kerti földdel hordatá-meg és oldalait terrassokkal ékesíté, mi által távulról lépcsős kupok tekintetét nyerék. Kevésbbé ismeretesek Isolina vagy Isola dei Canonici és Isola Pescatore. Ez utóbbinak lakosai velök hordják neveiket a' szorgalmi ágban is, Milanót és Piemont-ot hálakkal bőven ellátván, sőt a' dugárkodástól sem irtóznak.

September 5-ke volt, midőn négy személyből állott utazó csapatunk Domo d' Ossolából elevezett. Az ég derültt mosolya köszönte minket a' pirkadó hajnallal; és midőn a' nap első sugarait lö-

velé a' virány-természetre, a' dagadozó rózsabimbók föltártt kebeléből szétszórt illattal eltelt vidék varázs légével telvék kebleink, csudáltuk a' teremőnek nagy műveit. A' török buza- és gabnadús földek szélei szeder- és fügefákkal kerítve; a' szőlővesszők, melyek itt kartámaszokra vonvák, és ezek mögött a' varázs ködbe borultt dombok, ama gyönyörű völgy, melly majd szétterül, majd szűkebb és szűkebbnek látszik, és a' közelebb eső sziklaormok, a' dúsan tenyésző növények zománcz-színével ékesítve, egy az ecset alá teremtett képet tüntetnek előnkbe! 's mind ehhez langyos és az egész testet gyönyörrel eltöltő lége olasz országnak! Ekkor szemünk előtt egy új világ vala teremve! és a' tiszta égénynek visszatükrözése ébreszte minket elbájoltt szendergésinkből, és tudatá velünk, hogy a' sima hátú Lago Maggiorén vagyunk. Élénkebben csillogának szemünk, és bámulatot 's gyönyört sugárzottak. — Fariolón, az átköltözésre szántt helyen, valánk.

A' vendéglőben rendeltt étkekre nyugtalanul várakozánk, 's itt kellett az első próbatételt megtennünk, olasz nyelven rendelkezni, vagy is, ide jobban alkalmazva, szerződni az étkek iránt; — mert a' ki itt csak amugy memoriter minden rendszeres egyezkedés nélkül hozat étkeket, annak bizonynyal meglapul erszénye. — Azonban a' csinos vendéglőnének amaz ezüst hangú „Comma d'ignore dei peschi?“-je? (Parancsolnak önök halat?) majd elfelejteté velünk e' biztosító szabályt. — De most csak ki a' derék kékzöld folyamra! Gyengéden — mint Delphinektől vonatva — haladott a' sajka. Mint ohajtók, csendesesen oszlának ormánya előtt a' fehér hullámok; mert a' szem olly igen örömet mulatott a' vidék szépségein, és a' szívvel melegen osztá részvéteit. Ekkor a' víztükréből elő bukkantt Isla Madre, a' brillantokkal ékesített pártához hasonló, ezüst fényével és mágnesi erővel vont magához; mint a' minden szépséget felülhaladó menyasszony; és im! már közelében valánk a' játszi hullámoktól öblögetett istennők-lakta tanyának!

E' szigetnek sziklaterrassán ház-magasságban kevélykednek az ugy nevezett 100 éves Aloe (Agave Americana) virányai, déli tartományokból ide származtatva, és az egész édeni tanya, mint valamely más világ része, tűnik a' bámulónak szeméibe.

Milly kedves meglepetés volt az illatos narancsfák között, melyek virágoztak, és érett gyümölcsökkel ékeskedvén, egy zöld falat vontak a' szigetnek első és második terrassán.

Midőn a' hetedik terrassra érénk, egy csinos de csak néhány szolgától lakott várkastély előtt állánk-meg, mellyet egy igen kellemes angol mulató erdőcske (Park) környezett. Egy árnyékos fásor alá telepedénk; balról, jobbról láttuk ismét a' virágos Myr-

thusokat, föllegekig nyúló babér-fákat, czedrusokat. Majolica, Erica és a narancs minden nemét, szóval minden exotikai növényt, melyek itt mind a szabad ég alatt tenyésznek; nem levén nyomasztó hőség, sőt a szomszéd havasokról lengedező tiszta lég, 's minden tanúsítja, hogy mi egy szebb éghajlat alatt vagyunk az ismét föllelt édenben; és még nem mind ismertük ingerlő kellemeit aránknak.

A' fasornak egyik szöge felé tartva, itt éppen előttünk terült-e' csillogó kékes víztükr, és az óriási hegyormok képét varázslá szemünkbe. Az ég felé vetve egy pillantatot, láttuk a' kopasz 's hófödte schweiczi havasokat, és ezek közt a' csudamagasságú Monte Rosát saját méltóságában. Milly érzések támadtak kebleinkben! Ihletett bámulatba merülten andalodott egész valónk, álmaiból sem előbb ébredendő, míg pimasz vezetőnk a' tovább haladásra inte.

A' Lago Maggiore partján levő csudás kősziklák sem megvetendő; mert e' sziget rendezője több árnyékos uttal, melyeknek nyílt végei a' közel hegyekre és síkságra gyönyörű látvánnyal kedveskednek, ezeket is szintén a' tájképbe számolá.

Igen sietve kellett nekem innét a' társaságot követőleg távozzom; a' halász hívott minket csónakába, és én komorságomban egy fájdalmas 's könnyteljes, hosszú pillantatot veték a' mindig jobban és jobban távozó Isola Madre-ra.

Már most közelebről látszatott Isola bella is, és büszkélkedve mutogatá mesterkéltt, 's noha már maga a' természet is elég széppé alkotá, még is csaknem tulságig pazérló fényes homlokát. Messziről legszebbnek látszik a' termésköből kivájt hét terrasse. A' legfelső terrasson van több kőszobor, 's ezek közt Pegasus márvány-szobra legnagyobb.

Mi egy másik részről léptünk a' szárazra. Itt áll a' Borromeusoknak nagy kastélya, két más kisebb, kézmívesek-lakta házikóval. A' kastélyban taláztatik több műtárgy, remek festvények és szobrok. Minden szobából gyönyörű kilátás van a' festőleges partra, egészen a' havasokig; innét lehet a' tavat is méltóságos kiterjedésében kényelmesen átpillantani. Megérdemlik a' látást a' herczegileg ékesített szobák, melyek közül tizenkettő a' föld alatt van, és hideg; a' padozat (Decke) és a' négy oldalfal-lárával kirakvák, mi egy saját nemű, de egyszersmind igen meglepő látványt okoz. A' sardiniai király az esztendőnek szebb részét gyakran itt szokta tölteni.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Szerelem könyve.

Bussy-Rabutin gróftól.

Szerelem és remény.

A' szerelem vágy, szeretettni a' szeretettől. — Szép hölgyek! olly di-esők a' lélek és testidomok minden bájában, szeressetek, de elrejtett szerelemmel, melly titok nélkül ne legyen soha; mert kimondhatlan gyöngéd virág a' hir, a' leglágyabb lehtől könnyen megsérthető. Nem a' szerelem ölen hervad-el e' nagybecsű virág; csak a' szeretés n e m e lehet elromboló méreg szelvé.

Minden szív meglágyítható, de csak a' maga idejében. A' szabad szívet, mit a' szerelem istenszikrájával fölgujjta, szerelem nyeri-meg. Szerelem viszonsszerelmet lel.

Ne csüggedj-el, ha kacért szeretsz, szerelmi keservidet gunyolót, 's most hízolgót, majd szeszélyekkel játszó, majd vágytársakkal ingerlőt; el ne csüggedj; ő megváltozandik; csak a' helyes időt várd-el; mert a' szerelemben diadalra türelem visz.

Ki a' szívet gyöngeségben akarja feloszlatni, szavait könyűkbe márt-sa. Mert kinek csak parancsolni kell: „szemek sirjatok!” — 's a' szemek sírnak, a' szerelemben mestere minden szívnek.

Szépség 's azon nagybecsű tehetség nélküli szeretők, hogy kell a' kifejezés kecsével 's lelkességgel meggyőzni, tanulják-meg a' művészetet: mesterségesen sirni. A' legmerészebb szónoknak ellenáll néha a' kemény szív, míg egy filkő a' maga idejében kisírja.

Az elfogulatlan könnyen átlátja, őszinte-e a' szerető vagy csalárd. Nem így a' szerető maga, kit határtalan vak szerelmesség bilincsez-le. Milly gyakran színlenek ott mesterséges sohajok és könyűk tisztán szerető szívet! Hiszen szeretettni ohajtunk, 's olly könnyen hisszük, a' mit ohajtunk.

Az égő szerelem nem körzi magát kívánatokra; de legfőbb élvezetei még is mindig s z e l l e m i természetűek.

Gyöngéd körülvévő, figyelem, 's még a' titkos kívánságot is kitaláló gondosság, csálhatatlan jelei nagy szerelemnek.

A' szemek első találkozásának kell határozni; ha e' percz nyomtalan megy tova, ritkán szeretünk többé.

A' mester hangjával mondod: hogy szeressünk, ismerni kell egymást; — 's a' tapasztalás még is ezt tanítja: a' szerelem vak percz szülöttje, a' barátság hosszú és szoros társalgás gyümölcse.

A' valódi szerelem vágyakozik a' távolban, 's édes álmodozásokban me-reng a' szeretett szívvél. — 'S bár néha idegen tárgyakra gondoljon, örömmel siet vissza még is a' benső szentségbe, mint az apáczakolostor kapuőr-nője jótékony adomány után.

Nehéz és ritka a' hosszú 's mély szerelmet barátsággal váltani-föl; de még nehezebb 's ritkább az átmenet hosszas barátságból szerelemre.

Nőszerelemnek hatalma van, mihez semmit nem hasonlíthatni. Van-e állandósága? nem akarom elhatározni; de nem tagadhatandó, hogy a' szerető állandóságot szeret.

A' szeretők bolondok! — mondják az agglegények. — Hibázva! A' szerelem hatásai bolondul csak bolond szívben nyilatkoznak, nemes lelkekben okosan.

Lehet szeretni, 's az ést még is megtartani; de az okosság nem mindig és nem mindenhol túlnyomó.

Szerelemtől egészen áthatva, nem érzesz semmi egyebet szerelemnél. Ha hű vonzalommal szereted barátodat, kedvesednek csak fél szerelem marad; így a' kedves veszti azt, mit a' barát nyer.

A' szerelmet szabályok után nem tanulhatni. Szeress és a' szerelem művelend. Csak szeretve tanulsz szeretni.

Az udvarnál falkája a' szenvedélyeknek kinezva fészkel-be magát minden szivbe; a' városban sok szép szem között megoszlott 's ingó a' választás, és nehéz lesz ott mindig hű maradni. Csak a' falu a' szerelem hona; ott kísértés nélkül él. De ki szeret nempróbált aranyt, ki szeret meg nem kísértett szerelmet?

Hogy tessünk, csak szeretetre méltó oldalunkat tüntetjük-föl. Ha hiszszük, hogy találkozánk, akkor a' hátlapok (fonák) tűnnek-föl, 's még az illedelem is megsértetik. A' csalékony öv lehull szemeinkről; nem tetszünk egymásnak, 's csak idegenségből, a' válás első lépését tenni, hordjuk türelmesen az elhamarkodott választás büntető súlyát.

Az erkölcsös leány meghódítása dicsőséget, a' tetszvágyóé több gyönyört okoz.

A' szeretőknek tulzások tetszenek. Jeles mű lenne, tulajdon napkönyvet 's órákat gondolni-ki számukra; mert szeszélyeiknek a' perc — szárad, 's az óranegyed — örökvalóság.

Ki szerelmesen beszél, komolyan beszél. 'S ilyen legyen arcod is. A' szerelem sugározék szemeidből; mert ha mosolygsz, a' kedves azt hiszi, hogy elégtelt vagy, és semmit nem kívánsz. 'S akkor haragudhatnak, mert ki nem szeret, semmit nem kíván.

Epedő arcz a' hűn szerető szívek néma beszéde.

Minden vérékat hajlandó a' szerelemre; egyik jobban, másik kevésbbé: de a' vágy hangja, epedő arcz, és szerelmes viselet egyiknél sem hiányozhatik.

A' szerelem kezdetében soha jtozunk, és pedig sokat, gyakran és hosszan. — Ha megnyertük a' lány szívet, rettegés kinez, azt elveszteni. Így a' szerelmes soha sem elégtelt, de még kevésbbé a' nemszerető.

Akarod, hogy szépnek tartass, 's még is a' begyest játszod, 's dicsekszel, nincs férfi, képes téged szerelemre csábítani? — Kis hamis! Engem rá nem szedsz! Ki tetszeni akar, szerettetni ohajt!

Szép hölgyek, ha ziveinket az örökvalóságig akarjátok lebilincsezni, a' nélkül, hogy szép órák tünését fájlaljátok, nehezítsétek a' diadalt; ez növeszti becsetöket. — A' kedves tetszékeny- és hűsége, 's fáradtság és idő soksága megnyerni azt, a' szerelem hevét ritka tartósságra fűzik.

A' haragvónak kedves esküje: elhagyni a' hűtlent, szép ajkakon a' hűség uj esküje leend.

Kérded: elébe kell-e tenni a' legnagyobb érdemet a' legnagyobb szerelemnek? — A' kérdés fölfejtése világos: szerelemben érdem ajánl, de csak szerelem szükséges.

Szerelem remény nélkül nem képzelhető.

Ha írásban adsz kosárt, remények engedése nélkül add. Kimélés, illy viszonyokban, kiméletlenségnek látszik nekem.

Ki játékát megnyerő, oktanul cselekszik, ha szeszélyei vannak; a' süker ritkán jó. De cél előtt játszani külökdöt, még nagyobb bolondság.

Egyszer hódolni kell a szerelemnek, vagy mint ohajtható jónak, vagy mint elkerülhetlen rossznak.

Lehetlen, két szívet szeretni egyszerre; ki a szerelmet megosztja, eldulja azt.

Ki egészen át akarja magát a szerelemnek adni, lássa-el magát tollal, tintával, papírral, selyemmel s pecsétviaszszal; mert azon szerető, kinek írószere nem legjobb állapotban van mindig, diectivágyó férfihöz hasonló, ki fegyver nélkül megy csatába.

Szánkly Károly.

Göthe és Schiller. — Coopernak nem rég kiadott utazásában „A residence in France, with an excursion up the Rhine, and a second visit to Switzerland“ cziműben, melly Londonban két kötetben jelent-meg, e jeles amerikai író ekképp ítél Göthe és Schillerről, a német írók hőseiről. — Midőn a lajosvári (Ludwigsburg) kastély erkélyéről a szép vidéken szemeimet éldelve eljárattam, vezetöm egy kis falura e szavakkal tőn figyelmessé: „tudja uram! micsoda falu az ott?“ — „Kétség kívül egy regényes fekvésű csinos falu!“ — feleltem. — „S nem tudná? — Ez Marbach, a nagy híró Schiller születéshelye!“ mondá vezetöm. — Nines egy könnyen olly érzéketlen ember illy kölcsönzött s nem a dologban fekvő érdekesség iránt, mint én: de e pillanatban egészen áthatva voltam Schiller emlékeztetől; mélyen érzém a valódi nagyságnak az erőtetve szerzetten felsőbbtségét — és az elrejtett egyszerű kis falu érdekesebb lőn előttem a legfényesebb paloták sorainál. — Szegény Schiller! szemeimbem te vagy a jelenkor nemtője, bár mint is szeretnék némellyek e borostyánt Göthére átruházni. Göthe viszonyok által nyert nagy nevet. Nevezetessége nagyobb részét a mende mondanak, s a szürle (then) — társaságoknak köszönheti. — Ő hírességét szinte együve főzte; mert — jól figyelve! — a divat itt nagyobb rugó vala, mint az érdem, míg Schiller nevezetessége szűzen s tisztán érdemeiből keletkezett. Éltetemet adom, hogy Schiller legtovább fog fényleni a litteratura egén. Az iskolák, uralkodó izlés, divat szeszélye, tizenként teremthetnek Göthéket, míg Schillert csak Isten teremthet.“ — Mit fognak valljon német ország lelkesült ifjai, Göthe határtalan imádói, e nem kevés alapossággal, habár megható csípősséggel kimondott hasonlításra válaszolni?

K—R J.

Különös sir egy tölgyfában. — Longwyn alól, Inglas sziget mellett, a Doub egyik ágánál nem régiben szörnyű tölgyfát találtak, melynek átlazata 1,22 metres. Midőn a fa levágaték, egyik munkás észrevette, hogy fejszéje csapásai alatt egy mind inkább tágasbbuló lyuk mutatkozik. E körülmény azon meggyőződésre vezeté a munkásokat, hogy a fa odvas, s ennél fogva ott, hol az odút megszűnni gyaniták, keresztül fűrészelték. Bámulások azonban határtalan lőn, midőn láták, hogy az üregben csontok s tömördek búkkmak rejteznek. A bíró figyelmesen megvizsgálván e különös sirt, úgy találta, hogy a tölgyfa oldalában négyszögű lyuk volt vágva, s egy a lyukba illő nagyságú darab fával ismét betömve, melynek dagályos contourjai még láthatók, s a tölgy fájával összefüggők voltak. A csontok, melyek emberkort ért személyé lehettek, kővé váltak. A fa közép idejében vájatek-ki alkalmasint; mert a sir ajtaja 20 centimeternyi vastagon fölé nőtt fával volt fedve.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 612.